

Γαβριήλ

Την Πέμπτη, 5

Δεκεμβρίου 2013, μετά το μεσημέρι, εκοιμήθη εν Κυρίω, ο πολιός Καθηγούμενος της Ιεράς

Σταυροπηγιακής Μονής του Αποστόλου Βαρνάβα, Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ.

Ο Γέροντας Γαβριήλ, κατά κόσμο Γεώργιος Σιόκκουρος, καταγόταν από την κατεχόμενη κοινότητα Λύση της Μεσαορίας. Από τα παιδικά του χρόνια ανατράφηκε εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου. Βίωσε μαζί με άλλους ευσεβείς συγχωριανούς την αγάπη και τον ένθεο ζήλο για την παράδοση και τη ζωή της Αγίας μας Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Εισήλθε στο μοναστικό βίο, στις 27 Μαΐου το έτος 1964, στην Ιερά Μονή του Ιδρυτού της Εκκλησίας της Κύπρου, Αποστόλου Βαρνάβα, στην Σαλαμίνα.

Με τις ευλογίες του αιδίου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου του Γ΄, πριν την Τουρκική εισβολή του Ιουλίου του 1974, αναχώρησε για το Άγιο Όρος, όπου ασκήθηκε στην πνευματική ζωή και εμβάθυνε στη γνώση και εμπειρία της τέχνης της αγιογραφίας.

Αργότερα, μετά γεγονότα της εισβολής και της καταστροφής, επέστρεψε στην Κύπρο. Όμως αδυνατούσε να επιστρέψει στην κατεχόμενη Μονή της μετανοίας του, παρέμεινε στις ελεύθερες περιοχές διακονώντας, ως κληρικός και πνευματικός, καθώς και ως αγιογράφος.

Ιερούργουσε στην Ιερά Μονή Αγίου Παντελεήμονος Αχεράς και ταυτόχρονα αγιογραφούσε. Αργότερα, δέχθηκε φιλοξενία στο Μετόχι του Αγίου Προκοπίου, της Ιεράς Μονής Κύκκου, στη Λευκωσία, όπου αναδείχθηκε σε σπουδαίο πνευματικό πατέρα.

Εκεί συνέχισε να φιλοξενείται και μετά τον Ιούνιο του 2007, ως Ηγούμενος της ανασυσταθείσας Ιεράς Σταυροπηγιακής Μονής του Αποστόλου Βαρνάβα της Σαλαμίνας.

Η ενθρόνιση του Ηγουμένου Γαβριήλ τελέστηκε από την Α. Μ. τον Αρχιεπίσκοπο Νέας Ιουστινιανής και πάσης Κύπρου κ. κ. Χρυσόστομο, στον Ιερό Ναό του Αποστόλου Βαρνάβα Δασουπόλεως, κατά τη διάρκεια του Μεγάλου Πανηγυρικού Εσπερινού της εορτής του Ιδρυτού της Εκκλησίας της Κύπρου.

Η εξόδιος ακολουθία του μακαριστού Καθηγουμένου Γαβριήλ τελέστηκε το Σάββατο 7 Δεκεμβρίου 2013, στις 11:00 π.μ. Η ταφή του μακαριστού Γέροντος Γαβριήλ πραγματοποιήθηκε, σύμφωνα με δική του επιθυμία, στο κοιμητήριο της Ιεράς Μονής Κύκκου.

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος, μόλις πληροφορήθηκε την εκδημία του μακαριστού Καθηγουμένου Γαβριήλ, ευχήθηκε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, ο αρχηγός της ζωής και του θανάτου, να αναπαύει τη ψυχή του εν

χώρα ζώντων και δικαίων.

=====

Εις μνημόσυνον αιώνιον του μακαριστού Καθηγουμένου της Ιεράς Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής του Αποστόλου Βαρνάβα, Αρχιμανδρίτη Γαβριήλ, παραθέτουμε την αντιφώνησή του προς την Α. Μ. τον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου κ. κ. Χρυσόστομο Β΄, κατά την τελετή ενθρονίσεώς του, στις 10 Ιουνίου 2007 (Περιοδικό: Απόστολος Βαρνάβας, 2007, 532-536).

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΠ. ΒΑΡΝΑΒΑ ΓΑΒΡΙΗΛ

Περί το τέλος του εσπερινού της Κυριακής, 10ης Ιουνίου 2007, στον πανηγυρίζοντα ιερό ναό του Απ. Βαρνάβα Δασούπολης (Λευκωσίας), η Α.Μ. ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος ενθρόνισε το νέο Ηγούμενο της Μονής Αποστόλου Βαρνάβα Γαβριήλ.

Απαντών στη σχετική προσφώνηση της Αυτού Μακαριότητας, ο Ηγούμενος Γαβριήλ είπε τα εξής:

«Μακαριώτατε,

Ευχαριστώ τον Θεόν δια τα περί εμού σήμερα. Ευχαριστώ και την Υμετέραν Μακαριότητα, που στην ιστορική αυτή μέρα της μνήμης του Αποστόλου Βαρνάβα μου χαρίζετε αυτήν την υψίστη τιμή, να με αναδείξετε Ηγούμενον της ιστορικής Αυτού Μονής.

Με διακατέχει βαθιά συγκίνησης που η Αρχιερωσύνη Σας και η περί Υμάς Σύνοδος θελήσατε η Μονή του Αποστόλου Βαρνάβα ν' αναβιώσει, παίρνοντας σάρκα και οστά εις δόξαν του τιμωμένου Αγίου της.

Αναλογίζομαι την αναξιότητά μου για το υψηλό τούτο υπόργημα της Ηγουμενίας της Θεοσώστου Βασιλικής καί Σταυροπηγιακής (σήμερα) Μονής του ιδρυτου και προστάτου της Αγιωτάτης ημών Εκκλησίας.

Είμαι ενα μέλος της Αδελφότητος της ιστορικής αυτής Μονής, εκ των επιζώντων, που με πολλή αγάπη έδωσα τον εαυτόν μου για να την διακονήσω. Προσήλθα ως δόκιμος Μοναχός το 1964. Δέχθηκα το ίδιο έτος τον πρώτον βαθμόν της

Ιερωσύνης από τον μακαριστόν Αρχιεπίσκοπον Μακάριον Γ' και ακολούθως δι' Αυτού την εις πρεσβύτερον χειροτονίαν.

Και τώρα βιώνω, εξόριστος εκ της Μονής μου, όλα αυτά τα χρόνια της τουρκικής εισβολής και κατοχής, με πόνο ψυχής επιποθώντας την επιστροφήν.

Αναλογίζομαι πως σ' αυτή την ανάδειξη και θέση θα έπρεπε να είναι ένας υπεράξιος, με προσόντα και σθένος νεανικό, με περιθώρια ζωής.

Έπεσε, όμως, ο κλήρος στην αναξιότητά μου, να αποδεχθώ αυτήν την υψίστη τιμή στις δυσμάς του βίου μου, κι αυτήν μακράν της Μονής μου τελουμένην σήμεραν.

Στο δίλημμα της ψυχής μου αυτήν την στιγμή ακούω την φωνή του Αποστόλου Παύλου στην προς Εβραίους Επιστολήν του (Κεφ. ιγ', 17): «Πείθεσθε τοις Ηγουμένοις υμών και υπείκετε• αυτοί γαρ αγρυπνούσιν υπέρ υμών».

Θαρρώ στην στήριξή σας, Μακαριώτατε, και παίρνω δυνάμεις και θάρρος.

Διπλά, όμως, συναισθήματα με διακατέχουν αυτήν την στιγμή, χαράς και λύπης. Χαράς, που η Ιερά Μονή του Αποστόλου Βαρνάβα, που τόσο ηγάπησα, και Αυτός με ηγάπησε και με κάλεσε να την διακονήσω, ανακηρύττεται μετά από αιώνες, την Υμών Συνοδική αποφάσει, Μακαριώτατε, εις Βασιλικήν και Σταυροπηγιακήν Μονήν, που αιώνες ελησμονήθη η κτητορική αυτής ταυτότητα.

Και όντως της ανήκει, αφού εθεμελίωθη και εκτίσθη, κατά τον ιστορικόν του ΣΤ' αιώνα Μοναχό Αλέξανδρο, δι' εξόδων του Αυτοκράτορος του Βυζαντίου Ζήνωνος, με την εύρεση του Αγίου Λειψάνου του Αποστόλου Βαρνάβα.

Κατά τον ιστορικόν, τον Αρχιεπίσκοπον Κύπρου τότε Κωνσταντίας Ανθέμιον, ο τότε Βασιλεύς του Βυζαντίου Ζήνων, «μεγάλως τιμήσας δι' αυτοκρατορικών προνομίων, απέλυσεν αυτόν επι την Κύπρον, εντειλάμενος αυτώ εγείραι ναόν τω Αποστόλω Βαρνάβα εν τόπω, ένθα ευρέθη το τίμιον Αυτού Λείψανον, πολλοί δε και εκ των μεγιστάνων δεδώκασιν αυτώ χρήματα εις οικοδομήν του ναού».

Γι' αυτό η Μονή του αξίζει την τιμήν ανακηρύξεώς της εις Βασιλικήν και Σταυροπηγιακήν.

Γι' αυτό συναίσθημα χαράς με διακατέχει. Με συνέχει, όμως, κατά το άλλο λύπη βαθιά, που η τόσο ιστορική Μονή, με τόση ιστορία και δόξα, τώρα τριάκοντα τρία χρόνια ευρίσκεται υπό την κατοχήν του Τούρκου εισβολέα και εμείς, τα μέλη της, τα παιδιά της, μακριά της. Σήμεραν σ' αυτήν την υπό κατοχήν Μονήν μου, μού δίνεται η Ηγουμενία της.

Με διακατέχει συγκίνησης και πόνος ψυχής, αναλογιζόμενον τας ασθενείς μου δυνάμεις, τόσον του σώματος, όσον και των ευθυνών μου. Αναλογίζομαι πως θά συστήσω Αδελφότητα σε υπό κατοχήν Μονήν στας δυσμάς του βίου μου. Στη μνήμη μου αυτήν τη στιγμή έρχονται οι μακαριστοί Γέροντές μου, οι τρεις αυτάδελφοι Πατέρες, πού επί μισό καί πλέον αιώνα στήριξαν την Μονήν μέχρι την αποφράδα ημέρα της κατοχής.

Εγκλωβίσθηκαν, εδεινοπάθησαν, ηναγκάσθησαν να εγκαταλείψουν την Μονήν που ηγάπησαν, που την ανακαίνισαν και επάνδρωσαν, και εκεί νοσταλγούσαν να ταφούν.

Αναπολώ τις μορφές τους, του Γέροντός μου και Καθηγουμένου Στεφάνου, που καλούμαι να διαδεχθώ, και να πάρω τη σκυτάλη. Αναπολώ τον μακαριστό Πατέρα Χαρίτωνα, με ηγετική χάρη, όσον και τον Πατέρα Βαρνάβα, τους τρεις ομοψύχους αυταδέλφους, τους ηγήτορας της Μονής επί 57 χρόνια, μέχρι τήν ζοφερά ημέρα τής κατοχής.

Μακαριώτατε,

Με αυτά τά συναισθήματα της χαράς και της λύπης και την αδυναμία του γήρατος και τας αντιξόους συνθήκας, καλούμαι να πάρω την σκυτάλη της Ηγουμενίας της Μονής, για να την παραδώσω εν καιρώ σε χέρια δυνατά και στιβαρά, ελεύθερη Μονή, με την αξία, που της ανήκει.

Ήδη μήνυμα χαράς μου δίνει η ανάδειξις τέκνου της Μονής εις Μητροπολίτην της νέας Μητροπόλεως Κωνσταντίας, του Πανιερωτάτου εν Χριστώ αγαπητού αδελφού κ. Βασιλείου. Πιστεύω, Μακαριώτατε, οι ευχές του και η αγάπη του δια την Μονή να είναι μέσα στις προτεραιότητες των ενδιαφερόντων του.

Είναι κι αυτό, η ανάδειξις του εις τον θρόνον της ιστορικής Μητροπόλεως Κωνσταντίας, της πατρίδας του Αποστόλου Βαρνάβα, φως στον ορίζοντα των χαροποιών ελπίδων του μέλλοντος.

Επιτρέψατέ μοι, Μακαριώτατε, να ευχαριστήσω εν τέλει και τον σεβαστόν μοι Καθηγούμενον της Ιεράς Μονής Κύκκου και νυν Μητροπολίτην Κύκκου Πανιερώτατον κ. Νικηφόρον, που με περισσή αγάπη με περιέβαλε στη σεβασμία Μονή Κύκκου τα τελευταία δεκατρία χρόνια, και μου χαρίζει διαμονή στή Μονή καί ποικιλότροπα με ενισχύει, με την αγάπη όλων των Πατέρων, ώστε να ανακτήσω δυνάμεις στη ζωή και να φθάσω την εύσημη αυτή ημέρα, την τόσον τιμητική και ιστορική στη ζωή μου.

Ελπίζω, ότι ο Πανιερώτατος θα παρατείνει τη διαμονή μου και της περί εμέ Συνοδείας μέχρι της ημέρας της επιστροφής εις την ελεύθερη Μονή μας, που αυτό ελπίζομε να μη είναι αργά.

Τον Απόστολον Βαρνάβαν, που σήμερα καλεί στον Τάφο του τούς κάθε φυλής και γλώσσας πιστούς και αλλοφύλους προσκυνητάς, που μάς αξίωσε ν' ανάψωμεν ένα κανδήλι ευλαβείας και αγάπης στον Τάφο Του, επικαλούμεθα να μη παρίδη το αίτημα των προσευχών και των πόθων μας να δούμεν ελεύθερη και λειτουργούσαν την Μονήν Του. Πιστεύω, Μακαριώτατε, πως με τις δικές σας ευχές και τις διάφορες ενέργειές σας θα δοθούν εν τέλει τα μηνύματα του δίκαιου στις μέρες μας, και θ' αποδοθή δικαιοσύνη και ελευθερία στους σκλαβωμένους τόπους μας και στη Μονή μας του Αποστόλου Βαρνάβα.

Αναμένομεν κι ελπίζομεν πως θα κτυπήσουν αναστάσιμα οι καμπάνες της Μονής Του, που έμειναν στο καμπαναριό της βωβές όλα αυτά τα χρόνια της κατοχής.

Επικαλούμαι τον Πανάγαθον Θεόν, με του Αγίου μας τις θείες πρεσβείες, να μου χαρίζει ζωντανή την πίστη, βεβαία την ελπίδα και εν πάσιν ενεργό την αγάπη και την διάκριση στα βιώματα και τις ενέργειές μου.

Στην ψυχή μου ν' αντηχεί του Αποστόλου Παύλου η διδαχή προς Γαλάτας (Κεφ. ε', 22), ότι «ο καρπός του Πνεύματός εστίν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια».

Επικαλούμαι να στερεώσει τέκνα πνευματικά στην Αδελφότητα της Μονής, που να την αγαπήσουν, και να φανούν παραδείγματα στην αρετή, άξια των προσδοκιών της Εκκλησίας.

Είθε, Μακαριώτατε, η φωνή και προσευχή όλων να φέρει την ημέρα του λυτρωμού, να δούμεν ελεύθερη την πατρίδα μας, ελεύθερη την Αμμόχωστο, ελεύθερη την Μονή μας, ταις πρεσβείαις του Αγίου Αποστόλου Βαρνάβα. Αμήν!».

(Επιμέλεια: Επ. Μ. Γρ.)

Πηγή: churchofcyprus.org.cy